

der har været kæmpet om i 30 Aar, og som har delt Vandene i Landet. Saa er der det andet store Spørgsmaal, Forfatningsspørgsmaalet: om Landstingets hele Stilling; om de kongevalgtes Opløsning. Der har Ministeriet intet Program, intet Svar paa Spørgsmaalet uden det, at det afgøres i Statsraadet. Ligesom det ærede Medlem for Løvel hævdede, at de Medlemmer, der gik ind i Forsvarskommissionen, gik derind blanke og bare paa Overbevisning, blanke og bare paa Opfattelse af de militære Spørgsmaal, for saa at komme ud med en anden Mening, der vel nærmer sig Højres Stilling — det er jo Meningen, at der skal opnaas Enighed om det militære Spørgsmaal —, saaledes gaa Ministrene ind i Statsraadet uden at vide, hvad der kommer ud deraf, uden at vide, hvad de skulle svare paa Spørgsmaalet. Det er Regeringens Program, dets Standpunkt til de to afgørende Spørgsmaal i dansk Politik, Militærspørgsmaalet og Forfatningsspørgsmaalet.

Da denne Sag var til første Behandling i Efteraaret, anmodede jeg de forskellige Partier, særlig ogsaa Regeringen og dens Chef, om at udtale sig saa klart, at vi kunde faa en levende Følelse af, at denne Sags Fremme virkelig var Alvor for Regeringen. For, som jeg sagde, der er nok, der ønske, at denne Sag maa strande, falder den nu hen i Foraaret, vil der være mange, som klappe i Hænderne, selv om det sker under Bordet; der vil være stille og lønlig Glæde mange Steder. Det vidste vi meget godt. Det er ogsaa kommet frem senere, det er blevet insinueret, uden at jeg paa nogen Maade gør en saadan Insinuation til min, fra Højres Side, at det, der er sket i Landstinget, var aftalt Spil mellem de frikonservative og Regeringspartiet, som overhovedet ikke ønskede denne Sag fremmet; man mente blot, at noget maatte der gøres, men man vidste, at til sidst vilde det strande. Man begrundede denne skammelige Insinuation mod Regeringspartiet med, at dette ikke ønskede en Udvidelse eller en Ændring af Valgkredsens Fordeling, fordi det let kunde komme til at medføre, at det ringe Flertal, det har, blev forvandlet til et Mindretal. Denne uforskammede Insinuation er virkelig fremsat offentlig i et Højreblad, at det hele var et aftalt Spil, at man vidste godt, at hen i Marts Maaned vilde Sagen strande deroppe. Jeg afviser denne Insinuation, jeg tror ikke, den er berettiget, men den højtærede Konseilspræsident maa indrømme, at det kan faa

Udseende af, at saaledes forholder det sig. Og vi vidste, som jeg sagde, fra vor Side godt, at denne Sag havde mange Modstandere og flere hemmelige end aabenlyse Modstandere. Vi bade derfor Konseilspræsidenten i Efteraaret om at give ligesom et Pant paa, at Sagen var Alvor for ham. Jeg brugte et maaske lidt, hvad skal jeg kalde det, burschikost Udtryk, da jeg bad ham slaa i Bordet og sige, at det var Alvor. Saa svarede hans Skik at begynde en Forhandling med at slaa i Bordet. Nej, saaledes begynder man ikke en Forhandling, deri giver jeg Konseilspræsidenten fuldstændig Ret. Meningen med, hvad jeg sagde, var klar nok, men jeg erkender, at Udtrykket var uheldigt valgt. Jeg fortryder det imidlertid ikke, fordi dette Udtryk er kommet til at spille en Rolle og give en vis Klarhed over Situationen.

Konseilspræsidenten sagde: Man begynder ikke en Forhandling med at slaa, men naar Forhandlingen er sluttet uden Resultat, saa er Tiden kommen til at slaa, ganske vist ikke i Bordet, men et andet Sted. Den Udtalelse glædede mig, og den skrev jeg mig bag Øret, og jeg tænkte, at den Udtalelse skulde jeg huske paa, naar Sagen kom frem her i Salen henad Foraaret, hvis det skulde vise sig, hvad jeg ikke vilde haabe, at Sagen var strandet, at Forhandlingerne vare afsluttede uden Resultat, som de nu ere det. Jeg tænkte mig da, at jeg skulde minde Konseilspræsidenten om denne Udtalelse og spørge, om han saa vilde slaa, nu, da Forhandlingerne ere afsluttede. Men jeg behøvede ikke at minde ham derom, han har selv husket Udtalelsen og fremdraget den baade her i Tinget og ved en Tale i Næstved, som han holdt for ikke mange Uger siden, en Tale, der gik mærkværdig upaaagtet hen — ogsaa et Vidnesbyrd om, hvor svagt denne Regering staar. Thi at en Konseilspræsident kan rejse ud i Landet og holde en stor, politisk Tale, som neppe nok bliver refereret i alle Regeringsblade, men i hvert Fald saa godt som ikke bliver kommenteret, en Tale, der allerede er saa godt som druknet i den offentlige Bevidsthed, saa at jeg er sikker paa, at naar jeg nævner denne Næstvedtale, som Konseilspræsidenten holdt for 3-4 Uger siden, er der adskillige Medlemmer ogsaa af dette Ting, som studse og maa huske sig om for overhovedet at erindre denne Tale og dens Indhold. Jeg siger, at dette er et Vidnesbyrd om Regeringsmagtens Position. Man tænke sig: